

ODPUST

w Parafii Świętego Marka Ewangelisty
Dąbrowa Leśna Anno Domini 2006

Święty Marek Ewangelista

Jest autorem drugiej, najkrótszej Ewangelii. Marek był krewnym św. Barnaby (Kol 4,10). Towarzyszył św. Pawłowi i św. Barnabie w podróżach apostołskich a także był przy św. Pawle w czasie jego uwięzienia w Rzymie (Kol 4,10 oraz Flm 24). Był bliskim współpracownikiem Piotra (1 P 5,13). Ewangelia św. Marka to zapis wspomnień i nauki św. Piotra. Sam św. Marek nie był ani uczniem ani świadkiem nauczania Jezusa. Ewangelia zawiera wiele scen, które mógł pamiętać tylko św. Piotr, naoczny świadek np.: uzdrowienie paralytyka (Mk 2, 1-11), spotkanie z bogatym młodzieńcem (Mk 10, 17-22), modlitwa i trwoga konania w Getsemani (Mk 14, 32-42), zaparcie się Piotra (Mk 14, 66-72). Jego symbol to skrzydlaty lew. Lew jest symbolem godności królewskiej Chrystusa i właśnie Ewangelia św. Marka podkreśla tę godność. Ewangeliczne świadectwo rozpoczyna św. Marek od Jana Chrzciciela, który jest głosem, niby ryk lwa, wołającym na pustyni (Mk 1, 2-4). Poniósł śmierć ok. 74 r. n.e. Założył gminę chrześcijańską w Aleksandrii. Relikwie św. Marka znajdują się w Wenecji (od IX w). Jest patronem Wenecji. Najśłynniejszy plac i wspaniała bazylika Wenecji noszą jego imię. Malowali go m.in. Fra Angelico, A. Dürer, J. i G. Bellini, Tycjan i Tintoretto. Jest patronem prawników, notariuszy i więźniów.

Najstarsze świadectwo dotyczące św. Marka to słowa Papiasza (zmarłego około 150 roku), biskupa Hierapolis we Frygii (Azja Mniejsza). Wypowiedź tę w IV wieku przytoczył Euzebiusz w swojej Historii Kościoła: „Marek, będąc tłumaczem Piotra, spisał dokładnie ze swoich wspomnień słowa i czyny Pana [Jezusa]; rzecz jasna, nie ściśle według ich kolejności, bo sam nie słuchał Pana ani Mu nie towarzyszył, ale dopiero później Piotrowi”. Tę lakoniczną informację potwierdza Ireneusz, biskup Lyonu (zmarł około 200 roku): „Po śmierci Apostołów Piotra i Pawła Marek, uczeń i tłumacz Piotra, również pozostawił nam utrwaloną na piśmie naukę Pana”. Trochę więcej szczegółów zawiera relacja Klemensa Aleksandryjskiego (zmarł około 215 roku), też zachowana w dziele Euzebusza: „Gdy

Piotr nauczał publicznie w Rzymie i głosił Dobrą Nowinę, słuchający go prosili Marka jako tego, który od dawna towarzyszył Piotrowi i znał jego nauczanie, aby spisał te wypowiedziane słowa. Uczyniwszy to, Marek zapoznał z Ewangelią tych, którzy go prosili o jej spisanie. Gdy Piotr się o tym dowiedział, ani mu tego czynić nie zabraniał, ani go też nie zachęcał”.

Z przytoczonych okoliczności powstania drugiej Ewangelii kanonicznej, znanej jako Ewangelia według św. Marka, wynika, że stanowi ona obraz życia, działalności i nauczania Jezusa, jaki zapamiętał i głosił Apostoł Piotr. Św. Justyn Męczennik, jeden z największych autorytetów duchowych w II wieku, czyli czasów niezbyt odległych od okresu apostołskiego, nazywa tę Ewangelię „pamiętnikami Piotra”. Również inne świadectwa wczesno-

chrześcijańskie utrzymują, że Marek był „tłumaczem” Piotra. Nie musi to oznaczać przekładu z jednego języka na drugi, na przykład z hebrajskiego na grecki albo łacinę; raczej chodzi o pracę polegającą na odciążeniu Piotra przez nauczanie w jego imieniu oraz w jego obecności wszystkiego, co wielokrotnie głosił. Wnikliwa lektura drugiej Ewangelii kanonicznej wskazuje, że zawarty w niej wizerunek Jezusa ukazuje Go jako prawdziwego człowieka i jako Syna Bożego. Dostrzeżenie obydwu prawd stanowi owoc długiego i starannie przemyślanego doświadczenia Piotra, który towarzyszył Jezusowi od początku działalności publicznej oraz jako pierwszy wyznał wiarę w Jego godność mesjańską i Boską. Marek był pod głębokim wrażeniem tego spojrzenia, co znalazło wyraz w jego dziele.

Pierwsza niedziela po Wielkanocy - Święto Bożego Miłosierdzia

Pan Jezus wyznaczył dzień święta Miłosierdzia Bożego i z tym świętem łączy wielkie łaski i obietnice. W Dzienniczku pokornej służebnicy Bożej, świętej Siostry Faustyny Kowalskiej wyjaśnia, że Święto Miłosierdzia Bożego ma być obchodzone na całym świecie w pierwszą niedzielę po Wielkanocy i, że kto w tym dniu przystąpi do spowiedzi świętej

i komunii dostąpi darowania wszystkich grzechów nawet tych najcięższych. To święto można porównać do chrztu świętego, jego moc oczyszczenia jest tak podobna jak chrzest. Warto, więc korzystać z tej ofiarowanej łaski, jaką daruje nam sam Bóg. Przygotowaniem do tego święta ma być dziewięciodniowa nowenna.

Biblia o miłosierdziu

STARY TESTAMENT

Przedmiotem miłosierdzia Bożego jest w Starym Testamencie przede wszystkim naród wybrany. Jahwe jest Bogiem miłosiernym przede wszystkim Izraela, a ci, co stanowią naród wybrany, wiedzą, że nikt nawet nie potrafi opowiedzieć o wszystkich dziełach miłosierdzia Bożego (Mdr 18,5). Bóg zapewnia sam: „Jeśli ten naród będzie się zalił przede Mną usłyszę go, bo jestem litościwy”. I uciśniony naród będzie często wołał o miłosierdzie w przeświadczeniu, iż na nędzę ludzką Bóg wprost nie może nie reagować miłosierdziem. Przekonania tego nie pomniejszała świadomość przewinień, jakie obciążały ciągle buntujący się naród. Prorok Daniel oznajmia: „Pan Bóg nasz jest miłosierny i okazuje łaskawość, mimo że zbuntowaliśmy się przeciwko Niemu i nie słuchaliśmy głosu Pana Boga naszego, by postępować według Jego wskazań” (Dn 9,9 n.). Może najbardziej wymowne jest pod tym względem następujące stwierdzenie Nehemiasza: „Odwrócili niesforne plecy, byli twardego karku i nieposłuszni. Miałeś dla nich cierpliwość przez lat wiele. Mimo to, dzięki wielkiemu miłosierdziu Twemu, nie wytepiłeś ich i nie opuściłeś, albowiem Tyś Bogiem łaskawym i miłosiernym” (Ne 9,29). Synonimami miłosierdzia Bożego są: łaskawość, wierność, sprawiedliwość. Te dwa ostatnie określenia pozostają w ścisłym związku z przymierzem, które Bóg z własnej inicjatywy, za pośrednictwem Mojżesza, zawarł ze swoim ludem. Izrael przetrwał jako naród jedynie dzięki miłosierdziu Bożemu.

NOWY TESTAMENT

Podział miłosierdzia na Boże i ludzkie widoczny jest także w Nowym Testamencie. Tu również wypowiedzi na temat miłosierdzia Bożego zdecydowanie dominują nad tekstami, które mówią o miłosierdziu międzyludzkim. Całe zbawcze dzieło Jezusa Chrystusa jest owocem miłosierdzia zarówno Boga Ojca, z którego inicjatywy zrodził się plan zbawienia ludzkości i Jezusa Chrystusa, który urzeczywistnił tę zbawczą wolę Ojca. „Bóg

Ojciec w swoim miłosierdziu przez powstanie z martwych Jezusa Chrystusa na nowo zrodził nas do żywej nadziei” (1 P 1,3). Ale zanim doszło do zmartwychwstania, które jest ukoronowaniem zbawczego dzieła, Jezus przez kilka lat prowadził działalność publiczną, czyli nauczał i czynił cuda. Warto pamiętać, że u podstaw same-

go nauczania też znajduje się miłosierdzie Boże. Ewangelista Marek wyraźnie stwierdza: „Zlitował się nad nimi (...) i zaczął ich nauczać” (Mk 6,34). Ponieważ zaś Jezus wszystko „mówił w przypowieściach” (Mt 13,34), w przypowieściach również zostały przekazane główne elementy ewangelijnej teologii miłosierdzia Bożego. Są to dobrze znane następujące przypowieści: o synu marnotrawnym (Łk 15, 11-32), o zbłąkanej owcy (Łk 15, 1-7), o zagubionej drachmie (Łk 15, 8-10). Bóg Ojciec, okazujący swoje miłosierdzie, wciela się już to w ojca syna marnotrawnego, już to we właściciela odzyskanej owcy lub znalezionej drachmy. Jeszcze bardziej z miłosierdzia rozdziły się cudowne czyny Jezusa. Mateusz tak oto podsumował dobroczynną działalność Jezusa: „Obchodził wszystkie

AKT ODDANIA SIĘ MIŁOSIERZIU BOŻEMU

*O najmiłosierniejszy Jezu,
Twoja dobroć jest nieskończona,
a skarby łask nieprzebrane. Ufam
bezgranicznie Twojemu miłosierdziu,
które jest ponad wszystkie dzieła
Twoje. Oddaję się Tobie całkowicie i
bez zastrzeżeń, ażeby w ten sposób
móc żyć i dążyć do chrześcijańskiej
doskonałości. Pragnę szerzyć Twoje
miłosierdzie poprzez spełnianie
dzieł miłosierdzia, tak wobec duszy,
jak i ciała, zwłaszcza starając się o
nawrócenie grzeszników, niosąc
pociechę potrzebującym pomocy,
chorym i strapionym. Strzeż mnie
więc, o Jezu, jako własności swojej
i chwały swojej. Jakkolwiek czasami
drżę ze strachu, uświadamiając
sobie słabość moją, to jednocześnie
mam bezgraniczną ufność w Twoje
miłosierdzie. Oby wszyscy ludzie
poznali zawczasu nieskończoną głębię
Twojego miłosierdzia, zaufali Mu i
wysławiali Je na wieki. Amen.*

miasta i wioski. Nauczał w tamtejszych synagogach, głosił Ewangelię królestwa i leczył wszystkie choroby i wszystkie słabości. A widząc tłumy ludzi, litował się nad nimi, bo byli znękani i porzuceni jak owce nie mające pasterza” (Mt 9, 35-38). Jezus obchodził wszystkie miasta i wieś dlatego, że ludzie obciążeni grzechami pierwszych rodziców sami nie byli w stanie przybliżyć się do Boga. To Bóg przybliżył się do człowieka. Taki jest ostatecznie sens całej tajemnicy wcielenia Słowa Bożego. Bóg stał się człowiekiem, zstąpił na ziemię, żeby zmniejszyć dystans, jaki zaistniał między Nim a człowiekiem po grzechu pierworodnym. A wszystko to dokonało się z najczystszej współczucia dla nędzy i niemocy człowieka. Jezus sam jest też świadom tego i to od samego początku, że całe Jego zbawcze posłannictwo jest dziełem miłosierdzia. Odczytał kiedyś następujące słowa Izajasza proroka: „Duch pański (...) posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie, abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana” (Łk 4,18). Skończywszy lekturę tekstu Izajasza, Jezus oświadczył: „Dziś spełniły się te słowa, któreście słyszeli” (w. 21). Najbardziej rozbudowanej i pogłębionej teologii miłosierdzia Bożego należy szukać w Listach św. Pawła. Swoją uwagę koncentruje Paweł przede wszystkim na miłosierdziu Bożym jako ostatecznej racji całego dzieła zbawienia. To Pawłowi zawdzięczamy definicję Boga jako „Ojca Pana naszego Jezusa Chrystusa i Ojca miłosierdzia, i Boga wszelkiej pociechy” (2 Kor 1,3). Mamy tu do czynienia formalnie z prawdziwym ojcostwem Boga: jest Ojcem Jezusa Chrystusa oraz Ojcem wszelkiego miłosierdzia.

Czym jest odpust

Grzech zostaje zgładzony w sakramencie pokuty. Pozostają jeszcze skutki grzechu, a więc nieporządek, który utrudnia życie oraz cierpienie, które jest ciężarem. Bóg pragnie także je zgładzić i dlatego obdarza specjalną łaską zwaną odpustem. Odpust może zyskać ten, kto się nawrócił i pojednał z Bogiem. Można go uzyskać dla siebie lub ofiarować za cierpiących w czyśćcu.

Odpust cząstkowy

może zyskać ten, kto będąc w stanie łaski uświęcającej ma odpowiednią intencję oraz spełni czyn miłości, wskazany przez Kościół (modlitwa, postługa, umartwienie, świadectwo). Odpust ten można zyskiwać wiele razy w ciągu dnia.

Odpust zupełny

mogą zyskać ci, którzy trwają w stanie łaski uświęcającej oraz są wolni od wszelkich przywiązań do grzechu, nawet powszedniego. W dniu, w którym chcą zyskać odpust, powinni przystąpić do Komunii świętej, pomodlić się w intencjach Ojca Świętego oraz spełnić czyn miłości wskazany przez Kościół (modlitwa, postługa, umartwienie). Odpust ten można zyskać tylko raz w ciągu dnia.

MIŁUJCIE WASZYCH
NIEPRZYJACIOŁ.

Uśmiechnij się!

Arka

*W Arce Noego była małpa
słoń i żyrafa
smutny kruk i gołąbek biały
kaczki które kwakały
mamut czyli słoń w futrze
ubrał się ciepło bo myślał że będzie zimno pojutrze
wrony czarne z każdej strony
gawron jak zwykle na gawrona obrażony*

*patrzy wujek na ciotkę
jak na wróbelka własnego
obmyśla jak ją wpakować
choć na rok do Arki Noego*

Rozmyślania wujka po świętach

*Święta, święta i po świętach
nikt już o nich nie pamięta.
Zjadłem placki, zjadłem babki,
całowałem ciotkę w łapki.
Zjadłem wilię, zjadłem barszczyk
i już jestem o rok starszy,
po śledziku i sardynce
w pustym miejscu po choince.*

*Dobrego dziadka staruszka
grypa wsadziła do łóżka.
— Do widzenia — mówi dziadzio.
A tu domownicy radzą:
— Dobry dziadziu, figiel zrób,
by nie leżał w łóżku trup.*

*Pismo Święte mówi: „Stale się radujcie”.
Jak można stale się radować,
gdy reumatyzm połamie kości?
A jednak psalmista często mówi
o „kościach skruszonych”.*

Ks. J. Twardowski

KOŚCIÓŁ WOLNYCH

*Kościół to nie jest urząd parafialny
ani świątynia
ani nawet sobór*

*Kościół to drzewo zielone i żywe
daj mu być drzewem nie patrz na to krzywo
gdy się w nim gnieźdzą ptaki różnych skrzydeł
bądź aż tak wolny aby przyjąć wolność
także od tego co krzyża nie kreśli
jeśli o wolność walczył dnia każdego
i przez to cały w Bogu jest
choć nie wie tego*

Jerzy Narbutt

Przysłowia ludowe związane ze świętym Markiem

Jak Marek przypieka, chłop jeszcze ponarzeka

~ ~ ~

Kiedy Marek skwarem ziele, w maju kozuch nie dogrzeje

~ ~ ~

Świętego Marka - buchnie ciepło jak z garnka.

~ ~ ~

Na Marka dmuchasz, w maju pochuchasz.

~ ~ ~

Na św. Marka deszcz, to suchego lata wieszcz.

serdecznie zaprasza na

UROCZYSTOŚĆ ODPUSTOWA

która odbędzie się

23 kwietnia 2006 r.

O godz. 11⁰⁰ zostanie odprawiona Msza Święta koncelebrowana z udziałem licznie zaproszonych księży Marków.

Po Mszy Świętej, na placu kościelnym, przewidujemy wiele atrakcji:

- ☞ Występy Orkiestry Łomiankowskiej
- ☞ Kiermasz książek
- ☞ Kiermasz ceramiki
- ☞ Kiermasz pamiątek religijnych
- ☞ Kiermasz ciast
- ☞ Konkursy i atrakcje dla dzieci
- ☞ Bieg o puchar Księdza Proboszcza
/karty zgłoszeń uczestników można otrzymać w kaplicy/.

O godz. 16⁰⁰ w naszej kaplicy
odbędzie się koncert popołudniowy w wykonaniu
zespołu wokально-instrumentalnego **Blueman**.

*Ks. Proboszcz Andrzej Kostrzębski,
Akcja Katolicka i Rada Parafialna
Parafii Św. Marka Ewangelisty
w Łomiankach - Dąbrowie Leśnej*